

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 69.710 van 20 november 1997
in de zaken A. 74.408/VII-15.517
74.409/VII-15.518
74.455/VII-15.520.**

In zake : I. het college van burgemeester en
 schepenen van de stad HASSELT,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat H. LAMON,
 kantoor houdende te HASSELT,
 Leopoldplein 40,
 II. Luc GOOSSENS,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat H. LAMON,
 kantoor houdende te HASSELT,
 Leopoldplein 40,
 III. de v.z.w. "ZUSTERS KINDSHEID JESU TE
 HASSELT , TE GENT",
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M. VANDEPUT,
 kantoor houdende te HASSELT,
 Leopoldplein 8

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van LIMBURG.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien de verzoekschriften die het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt, Luc GOOSSENS en de v.z.w. "ZUSTERS KINDSHEID JESU TE HASSELT, TE GENT", respectievelijk op 20 mei 1997, 20 mei 1997 en 23 mei 1997 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 19 maart 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt van 7 november 1996 wordt opgeheven en waarbij aan de n.v. LERUS CENTERS een milieuvergunning wordt verleend voor het exploiteren van een cyber en

entertainmentcenter op de kadastrale percelen Afdeling 1, Sectie H, nrs. 653/D en 693/V van het kadaster van de stad Hasselt, Maastrichterstraat 49;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. PROVVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 september 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 september 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. LAMON, die verschijnt voor de eerste en de tweede verzoekende partij, van Advocaat M. VANDEPUT, die verschijnt voor de derde verzoekende partij, van Bestuurssecretaris M. KAUFFMANN, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat N. DIESBECQ die, loco Advocaat J. STIJNS verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Overwegende dat de n.v. LERUS CENTERS met verzoekschriften van 11 juni 1997 vraagt om in de administratieve kort gedingen te mogen tussenkomen; dat, alhoewel bij de betekening van de verzoekschriften tot schorsing de n.v. LERUS CENTERS er werd op gewezen dat bij de verzoekschriften tot tussenkomst de statuten van de vennootschap, alsook de stukken waaruit diende te blijken dat het bevoegd orgaan van de vennootschap heeft besloten om tussen te komen, dienden te worden gevoegd, zij dat niet heeft gedaan; dat, nadat door de griffie van de Raad van State die stukken nogmaals werden opgevraagd, de n.v. LERUS CENTERS deze ter griffie heeft neergelegd; dat daaruit blijkt dat de beslissing om de onderhavige vordering tot tussenkomst in te stellen werd genomen na het verstrijken van de termijn van vijftien dagen gesteld voor het indienen van de vordering tot tussenkomst, alhoewel blijkens de stukken de handtekening van twee bestuurders van de vennootschap volstonden; dat ter terechtzitting de raadvrouw van de n.v. LERUS CENTERS betoogt dat wegens verblijf in het buitenland, de twee bestuurders de beslissing om tussen te komen niet tijdig konden nemen; dat zij die bewering evenwel niet staft; dat, aangenomen dat die bewering correct zou zijn, de n.v. LERUS CENTERS dan toch de mogelijkheid had om binnen de gestelde termijn een beslissing tot tussenkomst vanwege het orgaan belast met het dagelijks bestuur neer te leggen; dat zij dat evenmin heeft gedaan; dat dienvolgens de vorderingen tot tussenkomst onontvankelijk zijn;

2. Overwegende dat de drie verzoekende partijen de vernietiging vorderen van dezelfde beslissing en dat zij nagenoeg dezelfde middelen aanvoeren; dat in het belang van een goede rechtsbedeling het wenselijk is dat de drie zaken worden samengevoegd;

3. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

3.1. De n.v. LERUS CENTERS vraagt aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt een milieuvergunning voor een "Cyber en Entertainment Center", waarin onder meer 120 speelautomaten begrepen zijn.

De aanvrager benadrukt dat hij niet zomaar een lunapark wil uitbaten, maar dat hij ook multimedia-toepassingen, internetaansluitingen en infrastructuur voor videoconferenties wil aanbieden.

De bewuste inrichting zou uitgebaat worden in een winkelgalerij (Flanders Nippon Center) in het centrum van Hasselt, in wat volgens het gewestplan Hasselt-Genk een woongebied is met culturele, historische en/of esthetische waarde en volgens het bijzonder plan van aanleg een zone voor commerciële, administratieve en semi-commerciële bebouwing.

De eerste en de tweede verzoekende partij stellen dat zich in een straal van 100 meter rond de geplande inrichting meer dan 100 woningen, meer dan 50 handelszaken en 2 scholen bevinden.

De derde verzoekende partij hanteert een straal van 200 meter, waarbinnen zich meer dan 500 woningen, meer dan 50 handelszaken en 6 scholen, met meer dan 6000 leerlingen, bevinden.

3.2. Tegen de geplande inrichting worden massaal bezwaarschriften ingediend, 70 in totaal en grotendeels op een standaardformulier, onder meer door de tweede en de derde verzoekende partij; deze laatste doet dit gezamenlijk met 5 andere scholen.

De aangevoerde bezwaren zijn talrijk en divers. Ze gaan van lawaaihinder veroorzaakt door de speelautomaten en door muziek, door auto's en bromfietsen, over joy-riding, vandalisme, handtassendief-

stal, zakkenrollerij en vechtpartijen tot drughandel, het aanzetten tot spijbelen en gokverslaving.

3.3. Op 7 november 1996 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt de gevraagde vergunning.

3.4. De n.v. LERUS CENTERS gaat in beroep bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg. Zij verwondert zich erover dat, alhoewel alle in de beslissing vermelde adviezen gunstig waren, het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt de vergunning heeft geweigerd, zonder andere motivering dan de opsomming van tijdens het openbaar onderzoek opgeworpen bezwaren.

3.5. Het bestuur milieuvergunningen van de AMINAL, het bestuur ruimtelijke ordening van de A.R.O.H.M., de provinciaal milieuambtenaar en de provinciale milieuvergunningscommissie verlenen alle gunstig advies;

3.6. Op 19 maart 1997 besluit de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg om toch een vergunning te verlenen.

Dit is de bestreden beslissing.

4. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als eerste middel de schending aanvoeren van "artikel 50, 3°, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel"; dat zij desbetreffend betogen dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering dat "rekening houdende met het voorgaande, er voldoende aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de aangevraagde vergunningsplichtige activiteiten ter plaatse geen overdreven hinder en/of gevaar zullen opleveren voor de buurt en het milieu aldaar", onvoldoende is, dat immers de zinsnede "rekening houdende met het voorgaande" de verwijzing impliceert naar adviezen waarin melding wordt gemaakt van een aantal intenties van de aanvrager, waaruit zou moeten blijken dat deze het voornemen heeft de hinder tot aanvaardbare grenzen te beperken, dat evenwel intenties juridisch niet afdwingbaar zijn terwijl de bestreden beslissing geen voorwaarden oplegt die naar deze intenties verwijzen; dat de derde verzoekende partij haar kritiek inzake het in aanmerking nemen van loutere intenties ondersteunt door verwijzing naar het arrest nr. 42.078, BRUYNEEL, e.a., van 25 februari 1993; dat zij uit het arrest nr. 43.527, de b.v.b.a. RENO AMUSEMENT PARK e.a., van 29 juni 1993 lijkt af te leiden dat elke door een inrichting veroorzaakte verstoring van de openbare orde, rust en veiligheid die niet door middel van politieverordeningen kan worden bestreden, binnen de milieuvergunningsbevoegdheid valt en dat de bestreden beslissing hieraan is voorbijgegaan; dat, voorts, de derde verzoekende partij zich erover beklagt geen inspraak te hebben gehad in het onderzoek dat door de adviserende instanties werd gevoerd, noch in de totstandkoming van de bestreden beslissing, hetgeen zou indruisen tegen de gangbare

opvattingen in verband met de algemene beginselen van openbaarheid van bestuur;

4.1.2. Overwegende dat de verwerende partij vooreerst opmerkt dat het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning geen artikel 50 heeft en dat wellicht bedoeld wordt artikel 50, 3°, van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I); dat zij uit die vergissing afleidt dat het middel wegens dubbelzinnigheid en onduidelijkheid als onontvankelijk moet worden afgewezen; dat, wat de ernst van het middel betreft, zij opwerpt dat de zinsnede "rekening houdend met het voorgaande", verwijst naar alle in de aanhef opgenomen motieven en niet alleen naar het door de verzoekende partijen geselecteerd element; dat zij daarop alle voorgaande motieven nog eens overneemt en dat zij erop wijst dat alle adviezen gunstig waren en dat de bestreden beslissing wel degelijk een aantal exploitatievoorwaarden oplegt; dat zij doet gelden dat de Raad van State enkel mag nagaan of de beoordeling is uitgegaan van feitelijke en in rechte aanvaardbare gegevens en niet kennelijk onredelijk is en dat het overige een kwestie is van opportuniteit waarover de Raad van State zich niet vermag uit te spreken; dat zij doet gelden dat de derde verzoekende partij het arrest nr. 43.527 verkeerd interpreteert, dat de adviesverlenende instanties en de bestendige deputatie de plaatselijke situatie wel degelijk hebben onderzocht, zoals overigens expliciet vermeld in de motivering van de beslissing en dat via het in overweging nemen van de tijdens het openbaar onderzoek geuite bezwaren de derde verzoekende partij wel degelijk inspraak heeft gehad; dat zij daarbij opmerkt dat deze nooit heeft gevraagd om door de bestendige deputatie te worden gehoord; dat, tenslotte, zij ook nog opmerkt dat, wat de aangevoerde schending

van het rechtzekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel betreft, deze niet met enige argumenten wordt gestaafd;

4.1.3.1.1. Overwegende dat de verwerende partij goed begrepen heeft dat de verzoekende partijen onder meer de schending aanvoeren van artikel 50, 3°, van het Vlarem I; dat te dezen de begane materiële vergissing de rechten van verdediging niet heeft geschonden; dat dienvolgens de door haar opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het kwestieuze onderdeel van het middel niet kan worden aangenomen;

4.1.3.1.2. Overwegende dat naar luid van evengenoemde bepaling de uitspraak over het beroep door de bestendige deputatie een gemotiveerde beslissing bevat over de aanspraken of bezwaren die door de indiener(s) van het beroep werd(en) gesteld; dat uit de uiteenzetting van de verzoekende partijen, die overigens niet de indieners waren van het beroep, niet blijkt hoe artikel 50, 3°, van het Vlarem I zou zijn geschonden;

4.1.3.2. Overwegende dat de verzoekende partijen op generlei wijze uiteenzetten waarin de door hen aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en rechtzekerheidsbeginsel is gelegen;

4.1.3.3. Overwegende, wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, dat de intenties waarover de verzoekende partijen het hebben, doch die ze niet specificeren, terug te vinden zijn in volgende aanhef van het bestreden besluit, overgenomen uit het advies van het bestuur milieuvergunningen van AMINAL van 14 januari 1997 :

"* Aspect geluid :

Men kan hier een onderscheid maken tussen het geluid afkomstig van de toestellen (speelautomaten) en het publiek binnen de exploitatieruimte en het geluid veroorzaakt door het publiek dat wordt aange-

trokken door de exploitatie en zich buiten de exploitatieruimte bevindt.

Volgens de aanvraag zal bij de aankleding van de lokalen de nodige aandacht besteed worden aan de keuze van de materialen, teneinde de geluidsproductie tot aanvaardbare grenzen te beperken.

Wat de eventuele geluidshinder buiten de exploitatieruimte betreft is niet zonder meer te voorspellen, aangezien dit afhankelijk is van het soort publiek en de handhaving van de openbare orde, welke niet tot de bevoegdheid behoort van de exploitant. De aanvraag bevat elementen die toelaten niet a priori te stellen dat deze geluidshinder niet tot aanvaardbare grenzen is te beperken, zoals :

- het personeel wordt opgeleid o.a. om de situatie rondom het centrum volledig te controleren teneinde geen overlast in de buurt van het centrum te veroorzaken (bv. het vormen van groepjes, nachtlawaai ...);
- aangepaste openingsuren in overleg met de plaatselijke overheid;
- men mikt tevens op publiek dat wenst kennis te maken van de mogelijkheden van de moderne communicatie (internet, video, conferencing, cyberlectuur).

In een schrijven aan het gemeentebestuur dd. 10 oktober 1996, vermeldt aanvrager, dat hij bereid is de toegang tot dit centrum te verbieden aan personen beneden de 18 jaar, indien het gemeentebestuur dit wenst.

(...)

* Bezwaren van het openbaar onderzoek.

In opdracht van de aanvrager werd een onderzoek uitgevoerd betreffende de normering en de wetgeving inzake geluidsoverlast en brandveiligheid.

Als resultaat van dit onderzoek werd een bundel samengesteld met de bedoeling de inrichting van het amusementscentrum zo uit te voeren dat het geheel voldoet aan de wettelijke bepalingen betreffende geluidsoverdracht, brandbeveiliging en veiligheid.

Verder is aanvrager bereid de openingsuren vast te stellen in overleg met de gemeente alsook, indien gewenst door het stadsbestuur, de toegang tot het Cyber en Entertainment Center in al zijn onderdelen te ontfangen aan personen beneden de 18 jaar.

Hieruit blijkt dat de aanvrager zich bewust is van de mogelijke geluidshinder en de intentie heeft deze hinder tot aanvaardbare grenzen te beperken, zodat men niet a priori kan stellen dat het onmogelijk is deze hinder tot aanvaardbare grenzen te beperken.

De overige geuite klachten behelzen maatschappelijke, morele en sociale aspecten van de uitbating; deze aspecten vallen buiten het kader van de milieu-reglementering.

* Argumenten van de beroeper.

De argumenten gebruikt door het College van Burgemeester en Schepenen, ter motivatie van het weigeringsbesluit staan inderdaad haaks op de beslissing, zodat dit argument gegrond lijkt.

- er wordt voorgesteld het beroep gegrond te verklaren en de gevraagde vergunning te verlenen voor een termijn van 20 jaar, overwegende dat uit het onderzoek blijkt dat de aanvraag verenigbaar is met de bepalingen van Vlarem II; dat bijgevolg de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt mits naleving van de van toepassing zijnde exploitatievoorwaarden;
- (...)"

dat die intenties enkel geluidshinder blijken te betreffen; dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen voorhouden, uit evengeciteerd advies niet kan worden afgeleid dat zonder uitvoering van de daarin vermelde intenties, de geluidshinder niet tot aanvaardbare perken zou kunnen worden herleid; dat, integendeel, uit de geciteerde aanhef van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwerende partij net zoals AMINAL van oordeel is dat de algemene voorwaarden inzake geluidshinder van het Vlarem II volstaan om de geluidshinder tot een aanvaardbaar niveau te beperken; dat consequenterwijze zij in artikel 5 van de bestreden beslissing expliciet de strikte naleving heeft opgelegd van die bepalingen; dat overigens ook in het advies van de provinciale milieudeskundige van 11 februari 1997 waarnaar in het bestreden besluit wordt verwezen is gesteld dat er "voldoende maatregelen (zijn) voorzien overeenkomstig de vigerende Vlarem II-voorwaarden opdat deze inrichting op een milieuhygiënische verantwoorde wijze kan worden geëxploiteerd zonder overdreven hinder voor de omgeving"; dat, wanneer de overheid van oordeel is dat de algemene voorwaarden inzake geluidshinder van Vlarem II volstaan om de geluidshinder van de geplande inrichting binnen aanvaardbare perken te houden, eventuele bijkomende engagementen vanwege de uitbater om de geluidshinder nog meer te beperken terzijde kunnen

worden gelaten; dat het arrest nr. 42.078 niet relevant is voor de beoordeling van de in het bestreden besluit opgenomen motivering inzake de geluidshinder, daar in die zaak het bestuur de geldigheid van de tegen een bouwvergunning aangevoerde fundamentele bezwaren erkende, doch aanvoerde dat de plannen in onderling overleg en op vrijwillige basis zouden worden gewijzigd, onder meer door een andere inplanting van een flatgebouw, daar waar de geplande inrichting juist een belangrijk element uitmaakte van het totale concept;

4.1.3.4. Overwegende dat de overige tijdens het openbaar onderzoek geuite klachten prima facie maatschappelijke, morele en sociale aspecten van de uitbating behelzen; dat evenwel deze niet milieu-technische aspecten buiten de beoordelingsbevoegdheid vallen van de verwerende partij; dat de derde verzoekende partij het arrest nr. 43.527 van 29 juni 1993 verkeerd lijkt te hebben begrepen; dat de Raad van State in dat arrest wel heeft gewezen dat noch druggebruik noch schoolspijbelen als zodanig onder de politionele bevoegdheid vallen die aan de gemeenten in artikel 135 van de Nieuwe Gemeentewet is verleend; dat de Raad evenwel niet heeft gesteld dat dientengevolge de beoordeling van dergelijke niet-milieuhygiënische aspecten ressorteert onder de bevoegdheid van de milieuvergunningverlenende overheid;

4.1.3.5. Overwegende, voorts, dat de derde verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarom "de algemene beginselen van openbaarheid van bestuur" een inspraak zouden opleggen die verder gaat dan hetgeen waarin wettelijk is voorzien;

4.1.3.6. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het eerste middel niet ernstig is;

4.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als tweede middel de schending aanvoeren van "de wettelijke

bepalingen inzake het gewestplan", in het bijzonder van artikel 19 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen; dat zij ook nog het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden achten; dat zij betogen dat uit het dossier nergens op te maken is dat de bestendige deputatie op enigerlei wijze overwogen heeft of het voorwerp van de vergunning niet in strijd is met de goede plaatselijke ordening en dat enkel staat vermeld dat "vanuit het oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de uit te voeren activiteiten die het voorwerp zijn van de vergunningsaanvraag, verenigbaar zijn met de voorschriften die gelden voor hogervermeld(e) gebied(en)"; dat zij doen gelden dat de vergunde inrichting a-typisch is en niet aansluit met de woon- en kleinhandelsfunctie die een gans ander karakter heeft en een ander publiek aantrekt; dat de derde verzoekende partij daaraan toevoegt dat niet afdoende werd geantwoord op de naar aanleiding van het openbaar onderzoek geuite bezwaren; dat alzo geen rekening werd gehouden met de aanwezigheid in de onmiddellijke nabijheid van een groot aantal scholen, dat aldus de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd en is gesteund op een verkeerd inzicht van de feitelijke toestand en haar gevolgen op de plaatselijke leef- en schoolgemeenschap;

4.2.2. Overwegende dat de verwerende partij doet gelden dat in het bestreden besluit expliciet wordt verwezen naar het gewestplan Hasselt-Genk en naar het bijzonder plan van aanleg nr. 7, goedgekeurd bij ministerieel besluit van 20 september 1988 en dat wordt vastgesteld dat de aangevraagde vergunning verenigbaar is met de ter plaatse geldende voorschriften; dat zij betoogt dat de zinsnede dat "de uitvoering van de aangevraagde vergunningsplichtige activiteiten ter plaatse geen overdreven hinder en/of gevaar zullen

opleveren voor de buurt en het milieu aldaar" eigenlijk hetzelfde is als zeggen dat de vergunning "niet in strijd is met de goede plaatselijke ordening"; dat zij opmerkt dat de vraag of het cyber- en entertainment-center thuishoort in de omgeving een kwestie is van opportuniteit en dat het de Raad van State niet toekomt zich over die kwestie uit te spreken, voor zover althans de genomen beslissing niet kennelijk onredelijk is; dat zij benadrukt dat zich in de onmiddellijke omgeving tal van café's bevinden, evenals administratieve gebouwen en hoge buildings, zodat het niet om een kennelijk a-typische inrichting gaat; dat zij nog betwist dat artikel 19 van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972 van toepassing zou zijn, daar het gaat om een exploitatievergunning binnen een bestaand gebouw;

4.2.3.1. Overwegende dat in de aanhef van het bestreden besluit volgend advies van het bestuur ruimtelijke ordening van de AROHM wordt overgenomen :

"Gunstig advies aangezien de inrichting wordt voorzien binnen een zone voor commerciële, administratieve en semi-commerciële bebouwing. Het voorgestelde is niet tegenstrijdig met de bestemming voorzien in artikel 2 van de stedenbouwkundige voorschriften van voormeld bijzonder plan van aanleg";

dat, voorts, in het bestreden besluit wordt overwogen "dat, vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten, gesteld kan worden dat de uit te voeren activiteiten, die het voorwerp zijn van de vergunningsaanvraag verenigbaar zijn met de voorschriften die gelden voor hogervermeld(e) gebied(en); dat blijkens voornoemd bijzonder plan van aanleg de inrichting is gesitueerd in een zone voor commerciële, administratieve en semi-commerciële bebouwing; dat dan ook niet kan worden gesteld dat uit het dossier niet kan worden opgemaakt of de verwerende partij wel onderzocht heeft of de vergunning verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening, noch of de geplande inrichting wel verenigbaar zou zijn met de woon- en kleinhandelsfunctie van de buurt; dat overigens uit de door de verwerende partij neergelegde foto's prima facie blijkt dat bezwaarlijk kan worden gesproken over een buurt met uitsluitend een woon- en kleinhandelsfunctie; dat de verwerende partij terecht lijkt te stellen dat de overweging "dat rekening houdend met het voorgaande, er voldoende aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de aangevraagde vergunningsplichtige activiteiten ter plaatse geen overdreven hinder en/of gevaar zullen opleveren voor de buurt en het milieu aldaar" eveneens de overweging inhoudt dat de inrichting waarvoor de vergunning werd gevraagd niet in strijd is met de goede plaatselijke ordening; dat, immers, "rekening houdend met het voorgaande" ook slaat op de voorgaande overwegingen in verband met het stedenbouwkundig en ruimtelijk aspect;

4.2.3.2. Overwegende, wat de grief betreft van de derde verzoekende partij dat niet werd geantwoord op de naar aanleiding van het openbaar onderzoek geuite bezwaren, dat uit het onderzoek van het eerste middel blijkt dat op de bezwaren inzake geluidshinder het bestreden besluit voldoende heeft geantwoord en dat voor wat de overige bezwaren betreft, in het bestreden besluit is

gesteld dat deze betrekking hebben op maatschappelijke, morele en sociale aspecten van de uitbating en zodoende buiten het kader van de milieureglementering vallen; dat prima facie niet blijkt dat de andere klachten, zoals ondermeer vandalisme, het aanzetten tot spijbelen, gokverslaving, handtassendiefstal, zakkenrollerij wel binnen de milieureglementering vallen; dat de verwerende partij op die bezwaren dan ook niet uitvoeriger diende te antwoorden dan zij heeft gedaan,

4.2.3.3. Overwegende dat evenmin het tweede middel ernstig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vorderingen tot schorsing in de zaken nrs. A. 74.408/VII-15.517, 74.409/VII-15.518 en 74.455/VII-15.520 worden gevoegd.

Artikel 2.

De verzoeken tot tussenkomst van de n.v. LERUS CENTERS in de administratieve kort gedingen worden geweigerd.

Artikel 3.

De vorderingen tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terecht zitting, op twintig november
1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was
samengesteld uit :

Mevr. M.-R. BRACKE,
de HH. D. VERBIEST,
R. STEVENS,
Mevr. V. WAUTERS,

kamervoorzitter,
staatsraad,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.